

การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
THE DEVELOPMENT OF AN ACADEMIC COOPERATION NETWORK MODEL
BETWEEN RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY AND NETWORK
SCHOOLS TOWARDS HIGHER EDUCATION

กิตติ จุ้ยกำจร และสิริพร อังโสภา*

Kitti Juikumjorn and Siriporn Angsopa

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Faculty of Technical Education, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

*Corresponding Author E-mail: siriporn_a@rmutt.ac.th

Received January 3, 2024; Revised March 8, 2024; Accepted April 24, 2024

บทคัดย่อ

แผนพัฒนาการศึกษาชาติในปัจจุบันมุ่งเน้นการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนากำลังคน กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่สถานศึกษาในท้องถิ่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีดำเนินการตามนโยบาย โดยจัดทำโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าโครงการดังกล่าว ส่งผลให้นักเรียนสามารถเตรียมความพร้อมการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิจัยการพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา และ 2) ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา รูปแบบการวิจัยเป็นแบบผสมผสานมี 3 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาข้อมูล 2) พัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 3) ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ ผู้เกี่ยวข้อง จำนวน 15 คน และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามความคิดเห็น และประเด็นสนทนากลุ่ม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า จากการพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผลการประเมินจากผู้เกี่ยวข้องตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 มีความคิดเห็นต่อรูปแบบในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$, $S.D.=0.42$) และผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นต่อความเหมาะสมของคู่มือรูปแบบตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.37$, $S.D.=0.06$) สรุปได้ว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นรวมถึงคู่มือรูปแบบ มีคุณภาพ สามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาและขยายผลต่อไป

คำสำคัญ: พัฒนารูปแบบ, รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือ, เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

Abstract

The current national educational development plan emphasizes enhancing human capacity development and designates higher education institutions to mentor local schools. Rajamangala University of Technology Thanyaburi executes this policy by initiating an academic collaboration project with the Provincial Education Office in Pathum Thani province. The researchers observed that this project enables students to adequately prepare for further education or entering the workforce. Consequently, they undertook research on the development of an academic cooperation network model between Rajamangala University of Technology and network schools towards higher education. The objectives of this research are to 1) Develop an academic cooperation network model between Rajamangala University of Technology and network schools towards higher education; 2) Evaluate the handbook of an academic cooperation network model between Rajamangala University of Technology and network schools towards higher education. The research methodology is a mixed-methods approach consisting of three steps namely 1) Analyzing the results of studying the state of learning management in the academic collaboration project; 2) Developing a model of academic collaboration networks and 3) Evaluating the guidelines for the model of academic collaboration networks. The purposive sample groups included 15 stakeholders and 5 experts. Research tools used in the research are opinion questionnaires and focus group discussion. Statistics for data analysis were mean, standard deviation, and content analysis. The results of the research found that the results from stakeholders regarding the first objective had opinions on the academic cooperation network model in overall at high level ($\bar{X} = 4.19$, S.D.=0.27) and the results from experts regarding the second objective had opinion on the suitability of the handbook for the academic cooperation network in overall at high level ($\bar{X} = 4.37$, S.D.=0.06). In conclusion, the developed academic cooperation network model and the handbook has high quality and can be used as a guideline for further development and expansion.

Keywords: Develop model, Cooperation network models, Academic cooperation network

บทนำ

คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดแนวทางของการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อการทำงานทำ ตามแนวทางการจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นสมรรถนะทางสาขาวิชาชีพเป็น 5 รูปแบบ คือ 1) การจัดหลักสูตรฐานสมรรถนะอาชีพระยะสั้นในรายวิชาเพิ่มเติม สำหรับมัธยมศึกษาตอนต้น 2) การจัดหลักสูตรทวิศึกษา สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ต้องการวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3) การจัดหลักสูตรเตรียมพื้นฐานความถนัดกลุ่มสาขาวิชาชีพในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา 4) การจัดกิจกรรมชุมนุมเพื่อการเรียนรู้การเป็นผู้ประกอบการ และ 5) การจัดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ในรายวิชาพื้นฐาน เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ด้านการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ที่ 2 การผลิตและพัฒนากำลังคน การวิจัย และนวัตกรรม เพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ กำหนดบทบาทของหน่วยงานระดับต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สถาบันการศึกษาจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรฐานสมรรถนะและการศึกษา ในรูปแบบทวิศึกษา ทวิภาคี ทวิวุฒิ และสหกิจศึกษา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) สอดคล้องกับงานวิจัยของศุภกร เมฆขยาย (2564) ศึกษาเรื่องรูปแบบการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะอาชีพของสถานศึกษาในเขตพื้นที่สูงและถิ่นทุรกันดาร พบว่าในการดำเนินการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะอาชีพควรกำหนดแนวทางข้อตกลงแผนงานที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันกำหนดขึ้นเพื่อดำเนินงานไปสู่เป้าหมาย และระดับอุดมศึกษากำหนดนโยบายให้สถาบันอุดมศึกษาทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่สถานศึกษาในท้องถิ่น เพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาท้องถิ่น และกำหนดให้สถาบันการศึกษามีการร่วมมือกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคม โดยให้มีการประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วนให้เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการจัดการศึกษาให้ครบวงจร (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2558) และการจัดหลักสูตรเตรียมพื้นฐานความถนัดกลุ่มสาขาวิชาชีพในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา เป็นการร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ที่จำเป็นสำหรับการศึกษาในสาขาวิชาชีพ ระดับอุดมศึกษา และจัดรายวิชาเพิ่มเติมเพื่อการเรียนรู้ประสบการณ์อาชีพให้สอดคล้องกับกลุ่มสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อ สอดคล้องกับระพีพรรณ ร้อยพิลา (2562) ศึกษาเรื่องรูปแบบและแนวทางการพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่องเชื่อมโยงการศึกษาขั้นพื้นฐานกับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาในพื้นที่สำนักงานศึกษาธิการภาค 11 พบว่าการพัฒนาหลักสูตรที่มีความเชื่อมโยงความรู้ระดับขั้นพื้นฐานกับวิชาต่าง ๆ ในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา เป็นการมุ่งเน้นการเตรียมประชากรที่ทำงานในระบบเชื่อมโยงความรู้ขั้นพื้นฐานไปสู่ความรู้ขั้นสูง เป็นหลักสูตรที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นการเรียนรู้ภาคทฤษฎีควบคู่กับการปฏิบัติ เน้นการสร้าง ความเข้าใจ การนำไปใช้ และการประยุกต์ และเป็นหลักสูตรที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในห้องเรียน

การจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในปัจจุบัน ดำเนินการตอบสนองนโยบายทางการศึกษาของรัฐบาล โดยการทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้แก่สถานศึกษาในท้องถิ่น จัดทำโครงการ

ความร่วมมือระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับโรงเรียนมัธยมศึกษา ตัวอย่างเช่น การจัดการเรียนการสอนเป็นรายกระบวนวิชาเพื่อเตรียมศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นการเปิดโอกาสทางการศึกษาสำหรับหน่วยงานที่ต้องการให้บุคลากรของหน่วยงานได้เพิ่มความรู้ความสามารถและสำหรับบุคคลที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และคนที่กำลังศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายให้สามารถสมัครเป็นนักศึกษารายกระบวนวิชาเพื่อเตรียมศึกษาระดับปริญญาตรี ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เทียบโอนหน่วยกิตตามหลักสูตรการศึกษาขั้นปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยได้ โดยต้องเป็นไปตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2562) นอกจากการเทียบโอนหน่วยกิตแล้ว ผู้เรียนยังได้ประโยชน์จากการปรับตัวก่อนเข้าสู่การศึกษาระดับปริญญาตรี เมื่อเริ่มศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วผู้เรียนจะสามารถปรับตัวเข้าสู่การเรียนระดับปริญญาตรีได้ไม่ยาก อีกทั้งยังสามารถจบการศึกษาในระยะเวลาน้อยขึ้นเนื่องจากมีหน่วยกิตสะสมตั้งแต่ช่วงระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นอีกมหาวิทยาลัยหนึ่งที่ตอบสนองนโยบายทางการศึกษาของรัฐบาลด้วยการเป็นสถานศึกษาที่เลี้ยงแก่โรงเรียนในท้องถิ่น จัดทำโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2 มีวัตถุประสงค์ของการดำเนินงานความร่วมมือโดยสรุปแต่ละด้านดังนี้ 1) ร่วมมือกันจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาผู้เรียน 2) เพื่อร่วมมือกันพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา 3) เพื่อร่วมมือกันพัฒนาสร้างผลงานวิจัยนวัตกรรมด้านการเรียนรู้และการบริหารจัดการศึกษา และ 4) เพื่อสร้างภาคีเครือข่ายร่วมพัฒนาคุณภาพการศึกษา เครือข่ายการวิจัย และเครือข่ายพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา (บันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2, 2562) โดยจัดให้มีการสอนรายวิชาพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม ให้แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และผลการประเมินจะเป็นผลการเรียนรายวิชาหนึ่งในภาคการศึกษาของนักเรียน นอกจากนักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติวิชาพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม และได้รับผลการศึกษาในรายวิชาในโครงการดังกล่าวแล้ว นักเรียนยังได้ค้นพบความสามารถของตนเองและสามารถเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาต่อไป ผลการดำเนินการของโครงการพบว่านักเรียนในโครงการความร่วมมือเลือกศึกษาต่อด้านวิศวกรรมศาสตร์ และสถาปัตยกรรมศาสตร์มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง แสดงให้เห็นว่านักเรียนในโครงการความร่วมมือทางวิชาการสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการไปใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการศึกษาต่อด้านวิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ภายใต้โครงการความร่วมมือทางวิชาการที่จะส่งผลให้นักเรียนในโครงการสามารถเตรียมความพร้อมเพื่อการศึกษาต่อหรือเข้าสู่การประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งเพื่อเป็นการเชื่อมโยงความต่อเนื่องของการศึกษา

ระดับชั้นพื้นฐานสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพอย่างไร้รอยต่อ ลดเวลาการศึกษาในสถาบันการศึกษา และเข้าสู่อาชีพได้อย่างรวดเร็ว บทความนี้นำเสนอการดำเนินการวิจัย การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) วิเคราะห์ผลการศึกษาข้อมูลจากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนรู้ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ 2) พัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 3) ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องเป็นไปตามกระบวนการตามหลักสูตรระดับอุดมศึกษาให้กับโรงเรียนเครือข่ายโครงการความร่วมมือทางวิชาการต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. พัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา
2. ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าตำราเอกสารเกี่ยวกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี กับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 เป็นการจัดการศึกษาเสริมทางด้านวิชาพื้นฐานวิศวกรรมศาสตร์และพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการเกิดการเรียนรู้เตรียมความพร้อมต่อการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา และค้นพบความเหมาะสมกับตนเองต่อการศึกษาต่อ โดยผลการศึกษารายวิชาสอนเสริมได้ถูกประเมินผลและเป็นผลการศึกษารายวิชาหนึ่งในการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (บันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการ ระหว่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี กับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2, 2562)

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ว่าด้วยการเทียบโอนผลการเรียน พ.ศ. 2562 กำหนดให้มีการเทียบโอนผลการเรียนจากการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ การศึกษาตามอัธยาศัย โดยให้ความหมายการเทียบโอนผลการเรียน หมายความว่า การนำผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นความรู้ ทักษะ เจตคติ และประสบการณ์ ของผู้เรียนที่เกิดจากการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ

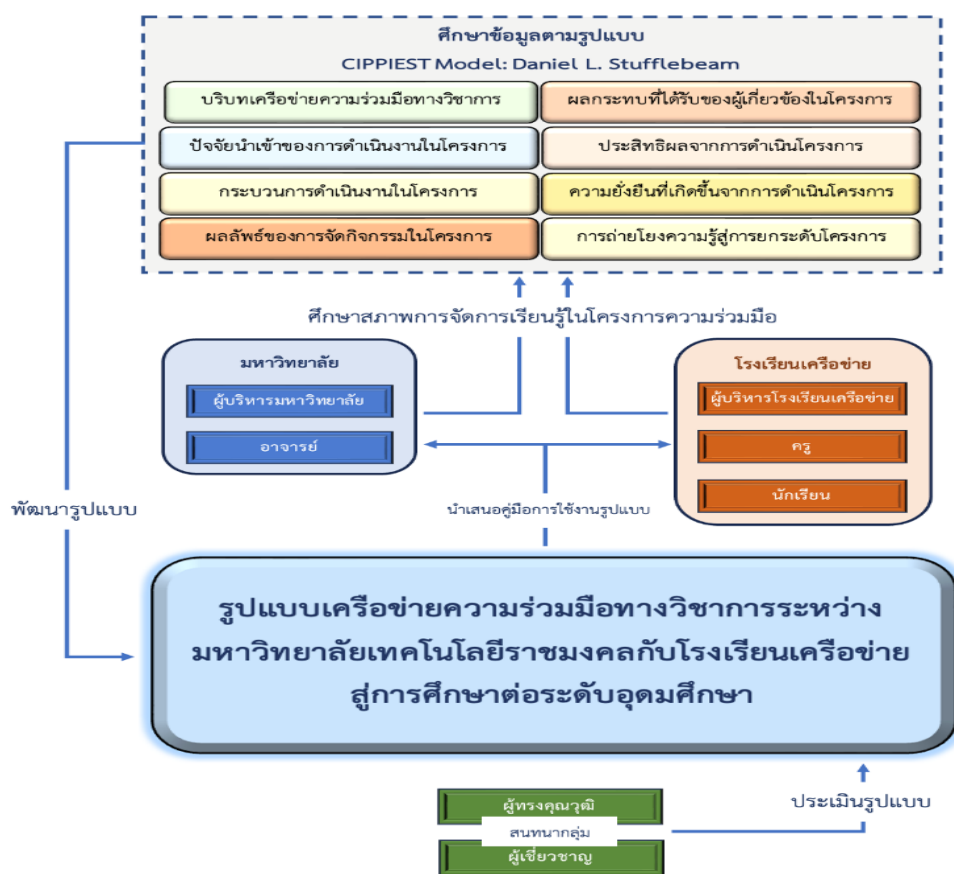
และการศึกษาตามอัธยาศัย การฝึกอาชีพ หรือจากประสบการณ์ทำงาน ที่ผู้เรียนสะสมไว้นำมาเทียบโอนผลการเรียนในรูปแบบเดียวหรือต่างรูปแบบ ในมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานอื่น หรือการเรียนด้วยตนเอง มาประเมินเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรของมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 2562) จากการศึกษาเอกสาร พบว่าระเบียบว่าด้วยการเทียบโอนผลการเรียน แต่ยังไม่มีการดำเนินการรวมถึงการจัดการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังไม่มีผลลัพธ์ด้านการเทียบโอนหน่วยกิต

ศักรินทร์ สมพิศนภา, จันทรศัม ภูติอริยวัฒน์ และมารุต พัฒนาผล (2565) ศึกษาเรื่องการพัฒนา รูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการบริหารเครือข่ายความร่วมมือ 2) พัฒนารูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 3) เพื่อประเมินรูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการฯ นำมากำหนดแนวทางในการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบ มืองค์ประกอบ 3 ส่วน ประกอบด้วย 1. สภาพปัญหาของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็ก 2. รูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 3. ผลการประเมินรูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ในภาพรวมด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และด้านความเป็นไปได้ อยู่ในระดับมากที่สุด

จิราวรรณ เอียดชุม, โสภณ เพ็ชรพวง และญาณิศา บุญจิตร (2566) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา รูปแบบการบริหารแบบภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กใน อำเภอกันทรวิชัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการดำเนินงานทางวิชาการและแนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทาง วิชาการ 2) สร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารแบบภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ และ 3) ประเมินรูปแบบการบริหารแบบภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนารูปแบบประกอบด้วย 1. กระบวนการ ขั้นตอนการสร้างภาคีเครือข่าย 2. องค์ประกอบ ด้านปัจจัยของภาคีเครือข่าย 3. ขอบข่าย/ภารกิจของภาคีเครือข่าย และ 4. เงื่อนไขความสำเร็จ ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบภาคีเครือข่ายภาพรวมอยู่ใน ระดับมากที่สุด

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับ โรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา มีกรอบแนวคิดดังนี้

แผนภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลการศึกษาค้นคว้าจากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนรู้ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่าย โดยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนเสริมรายวิชาพื้นฐานในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ
2. ประเมินหลักสูตรพื้นฐานการเตรียมความพร้อมศึกษาต่อหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สำหรับจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

จากการสังเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษาค้นคว้าจากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนรู้ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่าย ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนา

รูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา โดยจัดกิจกรรมการเรียนในรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนในการเตรียมความพร้อมสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา โดยกระบวนการวิเคราะห์ที่มาของหลักสูตรเป็นการกระทำร่วมกันระหว่าง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ศึกษาธิการจังหวัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โรงเรียนเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการ หลักสูตรรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรมที่ผ่านการพิจารณาร่วมกัน ของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องแล้ว คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมนำรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรมมาพิจารณาร่วมกัน บริหารจัดการกำหนดผู้สอน การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดเตรียม วัสดุ สถานที่ วันเวลาสำหรับการเรียนและฝึกปฏิบัติรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม หลังจาก ผ่านการจัดการเรียนการสอนแล้ว อาจารย์ผู้สอนส่งผลการเรียนให้โรงเรียนเครือข่ายเพื่อบันทึกเป็นผล การเรียนของนักเรียน นอกจากนี้คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมวิเคราะห์รายวิชาสอนเสริมให้เทียบกับ รายวิชาในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี และสามารถเทียบโอนหน่วยกิตได้ หากนักเรียนมาศึกษาต่อในหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต โดยสำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี ดำเนินการเทียบโอนรายวิชาและยกเว้นหน่วยกิต หลังจากผู้วิจัยทำการพัฒนารูปแบบ เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการแล้ว ได้ดำเนินการจัดการสนทนากลุ่มเพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อ รูปแบบที่พัฒนาขึ้น การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง โดยเชิญผู้เกี่ยวข้อง จำนวน 15 คน ประกอบด้วย 1) ผู้ช่วยอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีที่ดูแลโครงการธนาคาร หน่วยกิต 2) คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม 3) หัวหน้าภาควิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม 4) ผู้แทน จากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 5) ศึกษาธิการ จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี 6) ผู้แทนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 7) ผู้แทนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2 จำนวน 1 คน 8) หัวหน้า โครงการความร่วมมือทางวิชาการ จำนวน 1 คน และ 9) อาจารย์ผู้รับผิดชอบโครงการสอนเสริมพื้นฐาน ช่างอุตสาหกรรมแต่ละรายวิชา จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ของผู้ที่เกี่ยวข้องที่มีต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ของเครื่องมือวิจัย ได้แก่ การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และการหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยจัดการสนทนากลุ่ม ณ ห้องประชุมชั้น 1 อาคารครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลธัญบุรี

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ผู้วิจัยนำรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไข จัดทำเป็นคู่มือรูปแบบ เครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีกับโรงเรียนเครือข่าย สู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของคู่มือ

จากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนรู้ในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ ด้วยการศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการจัดการเรียน สอนเสริมรายวิชาพื้นฐาน และการประเมินหลักสูตรพื้นฐานการเตรียมความพร้อมศึกษาต่อหลักสูตร ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตจากผลการสังเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการพัฒนารูปแบบเครือข่าย ความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีกับโรงเรียนเครือข่ายสู่

การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาแสดงแผนภาพที่ 2 เป็นรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ได้พัฒนาขึ้นซึ่งมีกิจกรรมและหน่วยงานรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โรงเรียนเครือข่าย และนักเรียนในโครงการความร่วมมือ โดยกระบวนการวิเคราะห์ที่มาของหลักสูตรเป็นการกระทำร่วมกันระหว่างคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ร่วมกับโรงเรียนเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการพิจารณาาร่วมกัน บริหารจัดการกำหนดผู้สอน การจัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดเตรียมวัสดุ สถานที่ ระยะเวลาสำหรับการเรียนและฝึกปฏิบัติรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม นอกจากนี้วิเคราะห์รายวิชาสอนเสริมให้เทียบกับรายวิชาในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิตของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และสามารถขอเทียบโอนหน่วยกิตได้ หากนักเรียนมาศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต โดยผู้เกี่ยวข้องทำการประเมินรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลความคิดเห็นต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (n=15)

รายการ	ผลความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ลักษณะกิจกรรม	4.53	0.52	มากที่สุด
2. การจัดลำดับขั้นตอนกิจกรรม	4.00	0.38	มาก
3. การเชื่อมโยงกิจกรรม	3.87	0.35	มาก
4. ลำดับความสำคัญของผู้เกี่ยวข้อง	4.33	0.49	มาก
5. ระดับความสำคัญผู้รับผิดชอบแต่ละกิจกรรม	3.93	0.26	มาก
6. ความเหมาะสมของรายวิชาสอนเสริม	4.47	0.52	มาก
	4.19	0.42	มาก

จากตารางที่ 1 ผลความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาโดยภาพรวมพบว่า ผู้เกี่ยวข้องเห็นด้วยในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.42) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ลักษณะกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.52) รองลงมาคือ ความเหมาะสมของรายวิชาสอนเสริม ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.52) ลำดับความสำคัญของผู้เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.49) ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การเชื่อมโยงกิจกรรม ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.35)

2. ประเมินคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ

ผู้วิจัยนำรูปแบบเครือข่ายเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ผ่านการปรับปรุงจากข้อเสนอแนะของผู้เกี่ยวข้อง มาจัดทำเป็นคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ผลการประเมินความเหมาะสม ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินความเหมาะสมคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (n=5)

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ด้านลักษณะของคู่มือรูปแบบ	4.00	0.15	มาก
2. ด้านองค์ประกอบของคู่มือรูปแบบ	4.27	0.08	มาก
3. ด้านกระบวนการพัฒนารูปแบบ	4.48	0.09	มาก
4. ด้านหลักสูตรและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	4.57	0.20	มากที่สุด
5. ด้านการสร้างคุณค่า	4.53	0.06	มากที่สุด
รวม	4.37	0.06	มาก

จากตารางที่ 2 ผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญต่อความเหมาะสมคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา โดยภาพรวมพบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.06) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตรและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.20) รองลงมาคือ ด้านการสร้างคุณค่า ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.06) ด้านกระบวนการพัฒนารูปแบบ ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.09) ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านลักษณะของคู่มือรูปแบบ ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.15)

อภิปรายผล

ผลความคิดเห็นต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาพบว่า โดยภาพรวมเห็นด้วยในระดับมาก

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความเหมาะสมของกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ความเหมาะสมของรายวิชาสอนเสริม ความเหมาะสมของผู้เกี่ยวข้อง ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากการพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือ เป็นการดำเนินการที่เป็นระบบ มีการประสานงานและประชุมร่วมกันของมหาวิทยาลัยและสถานศึกษาเครือข่าย ทำให้การดำเนินการตามรูปแบบเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราวรรณ เอียดชุม, โสภณ เพ็ชรพวง และญาณิศา บุญจิตร (2566) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการบริหารแบบภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในอำเภอเคียนซา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนารูปแบบประกอบด้วย 1) กระบวนการ ขั้นตอนการสร้างภาคีเครือข่าย 2) องค์ประกอบด้านปัจจัยของภาคีเครือข่าย 3) ขอบข่าย/ภารกิจของภาคีเครือข่าย และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบภาคีเครือข่ายภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวรรณ ธาณีพูน, วสันต์ชัย กากแก้ว และประภาพร บุญปลอด (2566) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 4 ผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ โดยรวมทั้งหมดมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุด

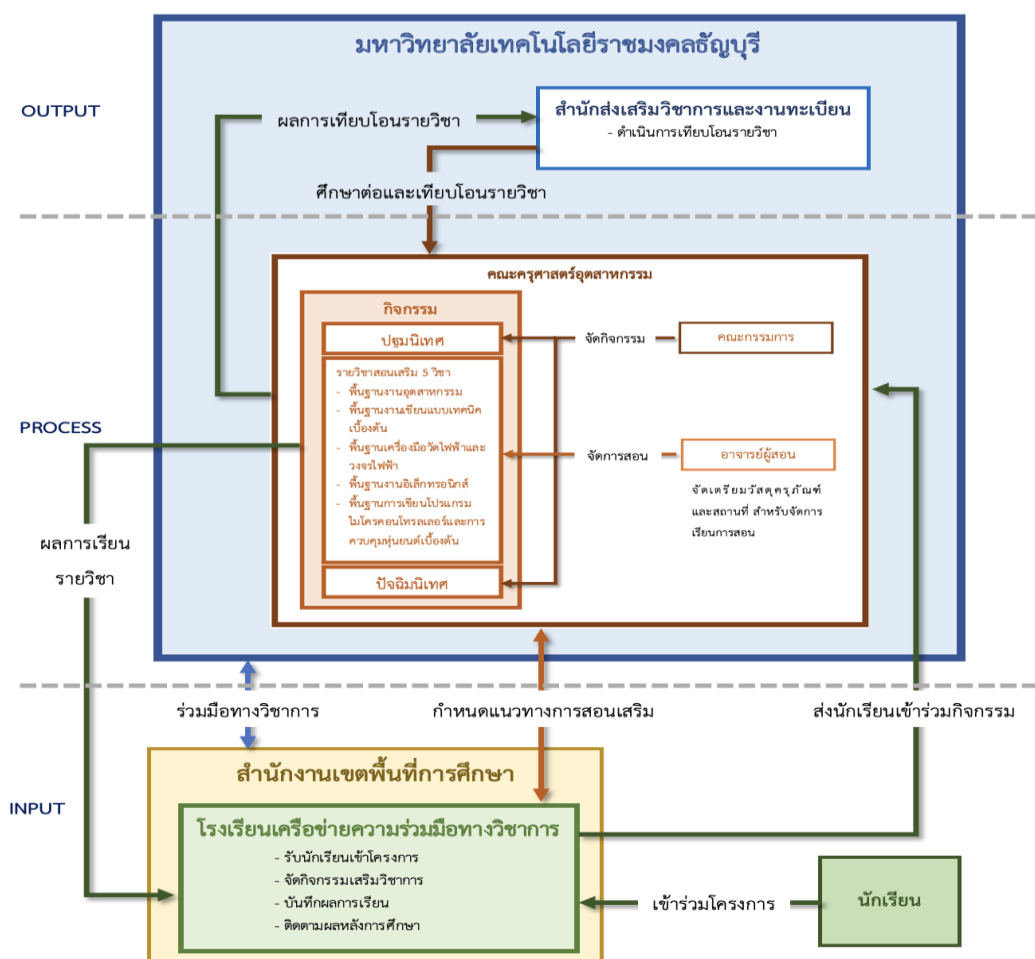
จากผลความคิดเห็นต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงรูปแบบตามข้อเสนอแนะของผู้เกี่ยวข้อง และจัดทำคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ แล้วทำการประเมินความเหมาะสมของคู่มือรูปแบบ ผลการวิจัยพบว่าคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตรและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการสร้างคุณค่า ด้านกระบวนการพัฒนารูปแบบตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศักรินทร์ สมพิศนภา, จันทรัมย์ ภูติธรีวัฒน์ และมารุต พัฒนาผล (2565) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่า รูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการนำมากำหนดแนวทางในการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชญากาญจจ์ ศรีเนตร, จำเนียร พลหาร และกฤษณก ดวงชาทม (2566) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนางานวิชาการโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบประกอบด้วย 1) หลักการแนวคิด 2) วัตถุประสงค์ และ 3) องค์ประกอบของรูปแบบ/วิธีดำเนินการพัฒนาเครือข่ายภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากเมื่อผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงรูปแบบตามข้อเสนอแนะของผู้เกี่ยวข้อง และนำไปสร้างคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ทำให้ได้คู่มือรูปแบบที่มีความเหมาะสม สามารถนำไปดำเนินการต่อไปได้

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงรูปแบบตามผลประเมินความเหมาะสมของรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการจากการสนทนากลุ่ม รวมถึงวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบจากข้อมูลเพิ่มเติมจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และปรับปรุงรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการให้มีความเหมาะสมเป็นองค์ความรู้ใหม่ แสดงดังแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 แสดงรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ที่ดำเนินการปรับปรุง จากผลประเมินความเหมาะสมของรูปแบบและข้อเสนอแนะจากการสนทนากลุ่ม

สรุป

การพัฒนารูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกับโรงเรียนเครือข่ายสู่การศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา มีกิจกรรมและหน่วยงานรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ทำหน้าที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดผู้สอนในรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม รวมทั้งจัดกิจกรรมปฐมนิเทศ และปัจฉิมนิเทศนักเรียน โดยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมแต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนโครงการ ในส่วนโรงเรียนเครือข่ายทำหน้าที่ในการรับสมัครและคัดเลือกนักเรียนในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ ดำเนินการจัดกิจกรรมเสริมวิชาการด้านอื่น ๆ บันทึกผลการเรียนที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรม 5 รายวิชา และติดตามข้อมูลนักเรียนในโครงการความร่วมมือทางวิชาการหลังจากนักเรียนจบการศึกษา ในส่วนสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ทำหน้าที่พิจารณาการเทียบโอนรายวิชาสอนเสริมพื้นฐานช่างอุตสาหกรรมเพื่อให้นักเรียนสามารถเทียบโอนกับรายวิชาหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต ของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี หากนักเรียนมาศึกษาต่อในหลักสูตรดังกล่าว โดยสามารถดำเนินกิจกรรมตามคู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการที่ผ่านการพัฒนาตามกระบวนการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องที่มีต่อรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือฯ ที่พบว่า กระบวนการแต่ละลำดับของรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือฯ มีการกำหนดระยะเวลาอย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้นในการนำรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือฯ ไปใช้งานจึงควรกำหนดช่วงเวลา/ระยะเวลาของแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างคุณค่าพบว่า คู่มือรูปแบบเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการดำเนินงานจริง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ดังนั้นจึงควรศึกษาในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินการตามคู่มือรูปแบบ เพื่อให้ทราบปัจจัยที่จะทำให้การดำเนินการตามรูปแบบสามารถดำเนินการได้จริงและขยายเครือข่ายความร่วมมือต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จิราวรรณ เอียดชุม, โสภณ เพ็ชรพวง และญาณิศา บุญจิตร. (2566). การพัฒนารูปแบบการบริหารแบบภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในอำเภอเคียนซา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 3. *Academic Journal of MBU; Lanna Campus*, 11(2). 58-69.
- ชญาภาณูจ ศรีเนตร, จำเนียร พลหาร และกฤษณก ดวงชาทม. (2566). รูปแบบการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนางานวิชาการโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 11(4). 1621-1634.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (2562). *บันทึกข้อตกลงความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 และ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ปทุมธานี เขต 2*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. (2562). *ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีว่าด้วยการเทียบโอนผลการเรียน พ.ศ. 2562*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ระพีพรรณ ร้อยพิลา. (2562). รูปแบบและแนวทางการพัฒนาหลักสูตรต่อเนื่อง เชื่อมโยงการศึกษาระดับพื้นฐาน กับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาในพื้นที่สำนักงานศึกษาธิการภาค 11. *วารสารการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ*, 8(29). 205-216.
- ศศิวรรณ ธาณีพูน, วสันต์ชัย กากแก้ว และประภาพร บุญปลอด. (2566). แนวทางการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 4. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์*, 25(1), 59-76.
- ศักรินทร์ สมพิศนภา, จันทรีศรี ภูติอริยวัฒน์ และมารุต พัฒนาผล. (2565). การพัฒนารูปแบบการบริหารเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาการโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารศิลปการจัดการ*, 6(4), 1821-1843.
- ศุภากร เมฆขยาย. (2564). รูปแบบการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นทักษะอาชีพของสถานศึกษาในเขตพื้นที่สูงและถิ่นทุรกันดาร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. *วารสารคุรุสภาวิทยาจารย์*, 2(2), 93-106.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *นโยบายรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (พลเอก ดาว์พงษ์ รัตนสุวรรณ)*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.